Ч. 20. Середа 9 лютого (27 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Докінченє 75-го засїданя I. сесиї IX періоду.

На суботнїшнім вечірнім засїданю приступила палата до дальшої точки дневного порядку, а то до справозданя водної комісиї в справі зміни §. 47 закона водного з р. 1875.

Реферував справу п. Козловский, представивши в коротких словах і сторию переговорів з правительством для одержаня его згоди на зміну §. 47 згаданого закона, предложив відтак проєкт закона доповняючого постанови того параґрафу, на яке правительство під сильним напором послів польских і руских у Відни остаточно згодило ся.

Перед приступленєм до дискусиї над тою справою повідомив п. Маршалок краєвий палату, що для тої справи комісарем правительственним єсть Віцепрезидент Намістництва др. Клеберґ.

В дискусиї забрав перший голос пос. Левицкий, котрий обговоривши в довшій промові постанови предложеного закона, виказуючого ріжні недостачі, заповів поставленє ряду поправок в подрібній дискусиї.

Відтак п. Кшечунович поставив кілька додатків до предложеної зміни закона.

По промові п. Колїшера замкнено подрібну дискусию і приступлено до дискусиї загальної. В тій дискусиї між иншими забрав голос правительственний комісар Віцепрезидент Намістництва др. Клеберґ. Бесїдник заявив, що не має повновласти до удїлюваня близших пояснень, бо з міністерства не надійшло ще завідомленє, але знає о тім зі змісту рескрипту, котрий надійшов, що міністерство заявило ся за приняттєм предкладаного параґрафу. Очивидно кожда зміна мусїла би викликати нову проволоку, що було би зі шкодою для цїлого краю. Однако нїхто не боронить Соймови ставляти пізнїйше нових жадань. — Може бути, що доси закон переводив ся не зовсїм точно, але тепер справи ідуть строго після вказівок, яких п. Намістник удїлив всїм властям низшим, а на случай спору такі справи дуже совістно розглядають ся в Намістництві. Тепер скількість рекурсів незвичайно зменшила ся, жалоб далеко менше, а коли їх вносять, то полагоджують ся они, о скілько то можливе, в дорозї порозуміня.

Бесїдник просить о трохи довіря в добру волю власти. Коли она заведе, тодї можна буде власть осудити. Вкінци просив бесїдник, аби не додавано довгих застережень до закона, бо кожде таке застереженє можна ще инакше обернути. Далеко лїпші суть короткі постанови, а все є можність відкликати ся до трибуналу адміністрацийного.

Найпильнїйша річ, аби скорше переводити реґуляцию і то не частями, лише великими партиями від разу. Того не належить проволїкати. (Оплески).

По промові справоздавця п. Козловского, ухвалила палата проєкт закона в другім і третїм читаню, так як его уложила комісия, відкидаючи поправки пп. Левицкого і Кшечуновича.

З черги предложив п. Колїшер справозданє зелїзничої комісиї. Розвинула ся обширна дискуссия, в котрій забрали голос пп. Старух, Сеник, о. Стояловский і др. Старжиньский.

О годинї 11 , в ночи п. Маршалок закрив засїданє, назначуючи слїдуюче на понедїлок рано.

76. засїданє I. сесиї IX. періоду.

На понедїлковім ранїшнім засїданю, яке розпочало ся о год. $10^1/_2$ рано перед приступленєм до дневного порядку, відчитано внесенє: п. Винничука і тов. в справі побільшеня фонду призначеного на безпосередні позички для критя будинків безпечними від огню кришами і в справі шкід пороблених Бистрицею в громаді

8

ПІРАТ.

З анґлїйского — капітана Марриятa.

(Дальше).

V.

Стара панна.

Одного рана, вскорі по тім, як описуване нами нещастє лучило ся, пішов пан Відерінґтон трохи вчаснїйше як звичайно на снїданє до компати на долину. Своє крісло з поручами, обите зеленим сафіяном, застав він заняте, а заняв его нїхто инший лиш его служачий Вілїям, що виложив ноги на комипок і так заглубив ся в читанє ґазети, що навіть не чув, як его пан увійшов до компати.

— На память мого хороброго предка, що до загину боров ся! Менї здаеть ся, що вам тут дуже вигідно, містер Вілїям? Ох, прошу, не безпокійте ся.

Вілїям що до безличности вправдї не мав собі рівного, однако сим разом трохи змішав ся.

— Прошу менї простити, ласкавий пане, але Джонатан не мав часу переглянути ту часопись.

— О скілько менї здаеть ся, хлопче, то він того зовсїм не потребує.

— Джонатан каже, що мусить все поглянути, чи нема чого в оповістках померших, аби вас на ті новини приготовити.

— Коли так, то він справдї дуже дбає о мене.

— А тут дійстно оповідає ся про розбитє корабля!

— Ах, про розбитє корабля! Де Вілїям? Боже, де то є?

— Бою ся, що то той сам корабель, задля котрого ласкаві пан були такі неспокійні — я забув, як він зве ся....

Пан Відерінґтон взяв ґазету; его око найшло скоро місце, де подрібно описувало ся, як виратовано з „Черкеса“ обоє муринів і дитину.

— Справдї так! — скрикнув пан Відерінґтон. — Моя бідна Цецилія в отвертій лодї! Одна лодка, як бачимо, утонула; може й она вже не жиє! Великий Боже! Одного з хлопців виратовано. Де однако пропадає той Джонатан?

— Тут, пане — відповів єму Джонатан дуже торжественно; він як раз приніс був яйця на снїданє і стояв тепер просто, мов колишнїй німий похоронний послугач, за кріслом свого пана; тут бо розходило ся о небезпечність житя, коли навіть не о правдивий случай смерти.

— Мушу сейчас по снїданю поїхати до Порсмавт — але властиво я не потребую нїчого їсти, мій апетит пропав.

— Так звичайно буває при таких нагодах — відповів Джонатан. — Чи поїдете своїм повозом, чи може наймити похоронний віз?

— О тій порі похоронний віз, на чотирнацять миль, запряжений в чотири конї! Менї здаеть ся, що ви одурїли, Джонатан.

— Чи візник і служба, що поїде з вами, мають мати чорні крепи на капелюхах і чорні рукавиці?

— Іди ти до чорта з твоїми гробарскими історияли! Нї! Тут іде о воскресенє не о смерть. Здаеть ся, мурини здогадують ся, що одна з лодок затонула.

— Смерть забирає всьо, mors omnia vincit— сказав Джонатан, отвираючи широко очи.

— Не журп ся такими річами, лише пильнуй свого дїла. Ось чую, що іде листонос; поглянь, чи не має листів.

Він приніс кілька листів, між ними один з „Еврідики“. В тім листї найшов пан Відерінґтон точний опис всього, що доси було звістно про розбитє корабля, а крім того звістку, що капітан „Еврідики“ відсилає рівночасно до него своїх муринів і дитину, та що один з корабельних офіцирів, котрий при тій нагодї іде до міста, відставить їх безпечно на місце призначеня.

Капітан Макевель був старий знакомий пана Відерінґтона і раз обідав в его домі з паном і панею Темпльмор. Отже скоро довідав ся від муринів, до кого они належать, знав, до кого має їх відослати.

— На память моїх предків! Нинї вечером вже будуть тут — скрикнув п. Відерінґтон — отже можу ощадити собі дороги! Що тепер робити? Мария мусить приладити для них комнату, чуєш, Вілїям? Постіль для дитини і для двоє муринів.

— Так, пане — відповів Вілїям — але де покласти муринів?

Опришківці, станиславівского повіта; п. Креналя і тов. в справі обложеня правительством виключностями ґрунтів криючих підземні скарби в Суличах.

По відчитаню інтерпеляций, мотивував п. Біс три свої внесеня поставлені на попереднім засіданю. В першім домагав ся заснованя ґімназиї в Ниську вже від р. 1910/11, в другім переведеня нової клясифікациї ґрунтів в громадах Нарт старий і новий, в третім заснованя окружного суду в Ниську.

Перше внесене передав соймм комісиї шкільній, друге податковій, третє адміністрацийній.

Відтак вела ся дальше перервана на суботнішнім вечірнім засіданю загальна дискусия над справами зелізничими.

Промовляли пп. Старух, Сколишевский, Трач, котрий домагав ся будови зелізниці з Коломиї на Косів і Кути до Устерік і п. Вітос.

По замкненю дискусиї вибрано ґенеральних бесідників: „против“ п. Левицкого і „за“ п. Станиньского.

Ґенеральний бесідник „против“ п. др. Левицкий домагав ся усуненя ріжних недостач в зелізничих урядженях і підносив перетяжене працию зелізничої служби, що нераз стало причиною катастроф, коштуючих міліони корон. Відтак обговорював п. Левицкий обширно справу руских білетів.

Ґенеральний бесідник „за“ пос. Станиньский виступав против „літератури“ продаваної по зелізничих двірцях, жадав знижок в цінах їзди для туристів удаючих ся до Закопаного, а відтак по вичерпуючім представленю поставив резолюцию, взиваючу Виділ краєвий до переведеня розслідів і зложеня звіту на найблизшій соймовій сесиї, чи не було би пожадане зі взгляду на інтереси околиць Коросна і Березова, аби зелізниця, що має будувати ся з Перемишля через Березів, мала получене з зелізницею трансверсальною в Коросні, а не в Римановї.

На тім о год. $2^1/_2$ по полудни відложив п. Маршалок дальше засідане до години 8-ої вечером.

Новинки.

Львів, дня 8 лютого 1910.

— **Обезпечане проти шкід** спричинених крадежию з вломом. Товариство взаїмних обезпечень „Дністер“ бажаючи вдоволити потребам своїх членів і всего нашого загалу, приняло заступство „Першого Австрийского Товариства обезпечень від вломуу“ у Відни. Полїси буде ся виставляти в рускій мові. Всїх інформаций уділяти ме Товариство „Дністер“. Було би пожадане, щоби всї інтересовані в справах обезпечень від вломуу звертали ся від тепер виключно до нашого Товариства „Дністер“.

— **З Рави рускої** доносять: З кінцем вересня отворено в Раві рускій I кл. школи реальної. Принято учеників 62, а то 33 Поляків, 21 Русинів, 2 Німців і 6 жидів. Завдяки безсторонній управі директора Духовича, чоловіка енерґічного, щирого приятеля молодїжи, ученики роблять гарні поступи в науці. Доказом сего є вислїд клясифікациї за I піврік. На 62 клясифікованих мало 7 поступ відзначаючий, 49 першу клясу, 6 двійок. З Русинів було 4 відзначаючих, а всї прочі дістали першу клясу, анї один не дістав лихої кляси.

— **Україньский музей в Києві.** Крім городского музея і історично-етноґрафічного заводить ся в Киеві також музей при тамошнім Україньскім Науковім товаристві. Музей ще не великий, але вже й тепер є в нїм річи цїнні для науки. Є збірка доісторичних старинностий (доставив д. Вовк і инші). Чимало є річий з козацких часів; між ними особливо гідні уваги козацкі пояси, шовкові, затканї квітчастими й иншими взорами. Є й козацка зброя й клейноди (бунчуки то-що); є доволї рідкі ладівницї (порошницї), кістяні, з вирізаними рисунками. На однім вирізаний образок Матери Божої з Ісусом на руках. Недавно придбано для музея дуже давну ризу, гарно вишиту всяким шовком. Є цїла збірка зразків вишиваня на полотнї. До музея все прибувають нові дари, між иншим і стародавні рукописи.

— **Бавив ся пан, бавилась і служба.** Пан Михайло Тенфер, властитель реставрациї вернувши рано о 5 годині з балю, застав в реставрацийнім кабінетї свого кухту, Петра Раловского і 2 наймитів Івана Коцана і Йосифа Трегяка, як они забавляли ся при шампанї. Догадуючись, що они его обкрадали казав всїх трох арештувати. Раловский признав ся, що разом з Коцаном виломили в ночи крати до пивницї, вліали там вікном і забрали пушку сардинок, фляшку токая, самородного і шампана і зробили собі пир. Небавком арештовано також давного наймита реставрацийного, якогось Миколая Ярошa, котрий показав Раловскому дорогу до крадежі і сам часто в той спосіб обкрадав п. Тенфера.

— **Дрібні вісти.** З початком сего року почала виходити в Стрию нова часопись полїтична під заголовком „Підгірска Рада“. — Кошти процесу Боровскої виносять звиш 20.000 К. — В Тернополи арештовано оногди Стефана Антковa, бувшого слугу почт. в Борках Великих, котрий признав ся, що 12 грудня 1909 р. вкрав з візка почтового в Борках Великих мішок почтовий, в котрім було 2500 К. Антків каже, що вкрадені гроші сховав в соломяній загатї, але хтось тоті гроші вкрав. — Гр. Володислав Баворовский властитель більшої посїлости в Острові коло Тернополя купив в Славонії маєтність обнимаючу 36.000 морґів лїса за 7 міліонів корон. — В Чернівцях застрілив ся Адам Мендрак, концинїєнт при управі руху зелїзниць державних тамже. — В готели Подільскім в Тернополи підчас продажі цьвітів на забаві знайшов хлопець Ст. Гуральчук, що служить у огородника Шавера, полярес з квотою 2000 К і віддав свому службодавцеви, котрий небавком відшукав властителя п. С. К., котрий дав честному хлопцеви 10 К знахідного, хоч після права належалось би ему 200 К. — З днем 10 грудня м. р. заведено для урядників войскових инше „порт-епе“ як мають офіцири та й звіздки на ковнїрах суть инші як у офіцирів, бо мають лиш 4 лучі а між ними 4 листки розетові. — В Ярославі арештовано якогось Вл. Грабовского, котрий представляв ся всїляким фірмам за аґента торговельного та предкладав їм фальшовані замовленя на товари, на котрих вибивав підроблені печатки всїляких обшарів двірских, а між иншими також печатку маєтностий краєв. маршалка гр. Баденія.

— **Також демонстрация.** З Будапешту доносять: В громадї Альдьо відбували ся сими днями вибори нічного сторожа. Яко кандидат виступав дотеперішний нічний сторож, против котрого часть громади підносила всїлякі жалї і якийсь другий. Очевидно зробили ся в громадї дві партиї, в котрих кожда хотїла переперти свого кандидата. Розпочала ся шалена аґітация, але мимо того вибрано давного сторожа. Противна партия постановила задемонструвати против такого вибору і зараз першої ночи показати, що вибраний нічний сторож до нічого. Демонстранти доконали вломуу

— Де покласти? То менї всьо одно; одна нехай ночує з кухаркою, друга з Мариєю о однїй комнатї.

— Добре, прошу пана, скажу їм — відповів Віліям, виходячи і вже наперед радуючи ся, який то буде крик в кухни.

— Коли позволите, пане — замітив Джонатан — то між тими муринами, як менї здаєть ся, єсть один мужчина.

— Так, або що?

— А то, прошу пана, що нї одна дївка не буде з ним спати в однїй комнатї.

— На честь моїх предків! То правда; отже возьми ти его до себе. Тиж любиш чорну краску.

— Лише не в темнотї, прошу пана — сказав Джонатан кланяючись.

— Ну, то постелїть їм обоїм в однїй комнатї і буде скінчена справа.

— А чи они, прошу пана, звінчані? — спитав пивничний.

— А нехай їх чорт побере! А я звідки можу о тім знати? Дайте менї спокійно поснїдати, а опісля поговоримо о тім.

Пан Відерінґтон обернув ся тепер до яєць і хлїба і їв своє снїданє з найбільше у него можливою скоростию. Вість про наглий приїзд гостий незвичайно збентежила его і він хотїв в спокою подумати над тим, що має з ними робити; бо він, як старий кавалер, не міг в тій справі так скоро рішити ся. Скоро випив другу чарку чаю, розпер ся вигідно в кріслї і почав таку розмову з самим собою:

— На память предків! Що я, старий кавалер, маю вдіяти з малою дитиною і мамкою, чорною як саджа, а до того ще з чорним хлопчиском? Відослати їх назад там, звідки приїхали? Так, то було би найлїпше! Відтак дитина! Она кождого рана пробудить ся о пятій годинї з криком і я мушу єї цїлувати, три рази денно — яка розкіш! А відтак та муриньска мамка з своїми грубими устами; она буде безнастанно цїлувати дитину і подавати єї менї. — Дурна, як корова, буде давати дитинї, коли єї заболить живіт, після західно індийского звичаю, перцю — а дїти дуже часто нездужають на жолудок. Бідна, бідна своячка! Що могло стати ся з нею і з єї другою дитиною? Я бажав би собі, аби єї вирятовано; тодї приїхала би она сюди і сама ходила би коло своїх дїтий. — Не знаю, що маю робити — я мав би велику охоту спровадити сюди сестру Моґі — але она робила би богато неспокою — я не міг би стерпіти того вічного стукоту. Ще надумаю ся.

Тут перебило роздумуваня пана Відерінґтона стукане в двері.

— Прошу — відозвав ся він і до комнати увійшла кухарка з лицем так червоним, немов би наварила вже обід для двайцятьох осіб та навіть без своєї звичайної чистої запаски.

— Простіть, пане — відозвала ся, кланяючись — прошу ласкаво поглядати собі иншої кухарки!

— Добре — відозвав ся пан Відерінґтон, гнївний на то, що єму перешкодили думати.

— І коли ласка, прошу пана, то я відійшла би ще нинї; я довше в ніякий спосіб не лишу ся.

— Ідіть до чорта, коли хочете — відповів пан Відерінґтон гнївно — але насамперед ідїть собі з тої комнати і замкніть за собою двері!

Кухарка відійшла — пан Відерінґтон був знов сам.

— Проклята стара баба! І що їй таке стало ся? Она певно, як гадаю, не хоче варити для муринів — так, тото оно буде.

Тут перервало спокій пана Відерінґтона нове стукане до дверий.

— Ага, она здаєть ся надумала ся. Прошу!

Але до комнати увійшла не кухарка, але служниця Мария.

— Простіть, ласкавий пане — відозвала ся плачливим голосом — я хотїла би виповісти службу.

— Що се, заговор який? Добре, можете іти.

— Ще нинї вечер, ласкавий пане.

— Про мене й в сїй хвили — менї то всьо одно! — крикнув тепер пан Відерінґтон в найбільшім гнїві.

Служниця вийшла, але пан Відерінґтон потребував ще якогось часу, аби знов успокоїти ся.

— Цїла служба розбігає ся — сказав вкінци до себе — горді і зарозумілі дурнї — не хотять для муринів відступити комнати — так, так оно буде. — А нехай будуть проклятї всї мурини і білї! Тепер цїла моя хата перевернена горі ногами задля одної дитини — так, оно дуже невигідно — що менї робити! Попросити до себе сестру Моґі? Нї, покличу Джонатана.

Пан Відерінґтон потягнув за дзвінок і явив ся Джонатан.

(Дальше буде).

до помешкання 7 господарів, а нічному сторожеви не удало ся прихопити ані одного вломника.

— **Репертуар руского театру в Станиславові.** Саля гов. ім. Монюшка. Початок о год. $7^1/_2$ вечером. Білети продає раньше на всї тогі вистави „Народна Торговля“, а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

В середу, дня 9 с. м. „Вільгельм Тель“, драма в 5 діях Шіллера, переклад Б. Грінченка.

В четвер, дня 10 с. м. гостинний виступ Вернера Альберті, співака королївского театру в Берлинї. „Жидівка“, опера в 5 діях Галевія.

— **Справа Гофріхтера.** Віденьска ґазета „Arb. Ztg.“ доносить, що справа Гофріхтера повернула ся в его користь і що невинність его так як би вже й доказана. Заходам адвоката дра Пресбурґера, котрий підняв ся боронити Гофріхтера, удало ся вишукати якусь женщину, котра тепер зголосила ся до віденьского суду войскового і зізнала, що критичної неділї ішла досьвіта до сповіди і виділа Гофріхтера та навіть ішла слїд в слїд за ним, а то длятого, що его пес прискочив був до неї і поваляв її сукню. Дама тота хотячи довідати ся, до кого пес належить і хто его паном, слїдила за Гофріхтером та ствердила, що Гофріхтер просто з двірця зелїзничого пішов на дворець міскої зелїзницї, а звідтам поїхав до міста, отже не міг бути тим, котрий коробочки з отруєю повкидав до почтової скринки, взглядно надав на почту. Минулої пятницї тота дама в супроводї авдитора, протоколянта і кількох офіцирів пішла аж на місце і пояснила докладно ситуацию: показала, де стояла, де побачила Гофріхтера і місце, з котрого виділа, як Гофріхтер поїхав міскою зелїзницею просто до міста до своєї тещі. Згадана ґазета додає, що зізнаня тої дами доказують вповнї невинність Гофріхтера.

— **„Він був син свого тата“.** Перед судом присяжних в Кракові розпочав ся вчера досить цікавий процес о злочин обманьства, котрого допустив ся Ґустав Базес, властитель двох камениць і торговлї порцеляною, зложенєм фальшивої присяги. Акт обжалованя закидає ему, що він в тім часі, як его рідня вела цивільний процес против него, зложив фальшиву присягу на доказ, що по смерти їх батька Єрухема Базеса осталось лиш 5000 К майна. Внаслїдок тої присяги родина обжалованого внесла до прокураториї державної карне донесенє о фальшиву присягу; Базесови витoчено слїдство і арештовано его. Він пересидів у вязници 8 днів а відтак випущено его на волю за зложенєм кавциї у висоті 70.000 К. Слїдство виказало, що Базес дїйстно зложив фальшиву присягу, бо по его батькови лишили сь сотки тисячів, а він ті гроші затаїв і укрив зі шкодою родини. Між пошкодованими був також артист краківского театру Станислав Оленьский.

На вчерашній розправі заступники пошкодованої родини, адвокати Розенблят і Скомиский заявили, що межи обжалованим а родиною прийшло вже до згоди і що родина відступає від поступованя карного та не домагає ся покараня обжалованого. На то заявив прокуратор Ляні', що покрите шкоди материяльної в нїчім не впливає на поступованє прокураториї і домагав ся переведеня розправи. Отже внаслїдок того приступлено до переслуханя обжалованого.

Ґустав Базес обставав при тім, що батько его полишив всего лиш 5000 кор. майна. Отже приступлено до переслухуваня сьвідків. Всї члени родини, отже найважнїйші сьвідки, користаючи з постанов закона, не хотїли нїчого зізнавати. Переслухано лиш двох торговельних помічників Базеса а то якогось Копса і Васерберґа. Копс зізнав, що обжалований підюджував родичів против своїх сестер і що з доходів склепу трудно було робити якісь ощадности. Васерберґ зізнав, що склеп належав до Єрухема Базеса. Предсїдатель питає відтак сьвідка: А що робив Ґустав Базес? — Сьвідок: Ну... він був сином свого батька. — По такім виясненю сьвідка суд відрочив дальшу розправу до нинї.

— **За вибите ока.** Перед судом присяжних у Львові відбула ся вчера карна розправа против Гринька Вибла, господаря в Лапах коло Щирця, о злочин тяжкого ушкодженя тїла. Вибло посперечивши сь о якусь дрібницю з 18-лїтним Іваном Гавришем нідеїв на него в рові, а коли той ішов шляхом зелїзничим, вдарив его так сильно два рази буком по голові, що вибив ему при тім ліве око. Трибунал засудив виновника того нещастя на півтретя року тяжкої вязницї, обострено ї постом що 14 днів. Сторонї пошкодованій, котру заступав др. Шляйхер, признав трибунал відшкодоване за утрату ока в сумі 1200 К і кілька поменших сум за всїлякі видатки і утрату зарібку. Оборонець обжалованого внїс жалобу неважности і відклик що до признаня відшкодованя.

— **Громада по нитцї, а бідному сорочка!** Правду сеї нашої пословицї ствердяжують численні наші інституциї, здвигнені переважно дрібними жертвами. Так повстали й наші приватнї школи, а між ними й наша приватна школа ґімназияльна в Яворові. Щоби видатки на найблизший шкільний рік хоч трохи обмежити, звертаємо ся з прошенєм до всїх прихильних нашому дїлу людий, щоби дарували для нашої ґімназиї: книжки до науки з обсягу ґімназияльних наук, мапи, атляси (до науки ґеоґрафії, історії й до наук природничих), книжки до бібліотеки для учеників і для професорів (все одно, в якій мові), образки або ілюстровані підручники до науки історії, мітольоґії і т. д., словарі і т. д. А наших Вп. панів лїсничих і аматорів просимо о відступленє нашій школї збірників ростин, мотилїв, хрущів, мінералів і т. д. Відступленє кількох книжок не зробить нїкому великої шкоди в его бібліотецї, а ріжні збірники, замкнені в шафах, тїшать лише самого властителя, а тут в школї булоб то все власностию молодого поколїня цїлого повіту, яке за се добродїйство відилатить колись сьвідомою працею на народній ниві. Надїємо ся, що се наше прошенє в користь нашої молодїжи не остане ся без успіху. — В Яворові, дня 29 сїчня 1910 р. — Управа ґімназиї: Теоф. Грушкевич, ем. ц. к. проф. ґімн. Учительский збір: о. Омелян Крайчик, Ів. Тиховский, Дм. Лїськевич, Андрій Маренїн, Ів. Вербовий, Андрій Молчко.

Телеґрами.

Краків 8 лютого. Боровску випущено нинї о 12 год. в полудне з вязницї внаслїдок того, що прокураториа державна взяла назад жалобу неважности. Всїла до дорожки, що ждала на неї коло вязницї і поїхала до нп. Буйвідів, де знаходить ся еї донечка.

Прага 8 лютого. Нинїшнє засїданє розпочало ся о 10 год. 40 мін. рано. По відчитаню кількох інтерпеляций чеські посли зложили заяву а маршалок о 11 год. замкнув засїданє. Сойм відрочено.

Ґрац 8 лютого. Сойм стирийский відрочено.

Будапешт 8 лютого. Дневник урядовий оголошує відручне письмо цїсарске іменуюче бувшого мінїстра Хорватиї, дра Томасича баном Хорватиї.

Париж 8 лютого. З причини дощів і нової повени кількох рік настала обава, що Секвана до трох днів знов піднесе ся о 70 центиметрів.

Теґеран 8 лютого. В Меджлїсї посли националїстичні поставили інтерпеляцию до мінїстра справ заграничних з причини невідкликаня войск російских з Персиї мимо даного приреченя. Мінїстер дав вимиаючу відповідь. Посли невдоволені з тої відповіди, ухвалили мінїстрови вотум недовіря.

Штокгольм 8 лютого. Король Ґустав занедужав на запаленє слїпої кишки. Позаяк показала ся конечність як найскоршої операциї, доконано еї о півночи.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брюхович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^2/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в недїлї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.

Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.

З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*) 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польські апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наукоп. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаимної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірош: Пригоди Дон Кікота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвесник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова-Чайка, Коза Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-украіньского письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На річках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Сангвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Ґумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплинґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоможний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ в р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японські казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

В друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Надопада (Телефона ч. 527).